

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **A. M., nar. x**
státní příslušník Kostarické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2021 č. j. MV-83382-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 4. 2021 č. j. OAM-6084-37/PP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a téhož zákona.
2. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 20. 4. 2017 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V řízení argumentoval tím, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a téhož zákona, a sice pana D. G., státního příslušníka České republiky (dále jen „manžel matky“), který dne 19. 5. 2016 uzavřel manželství s matkou žalobce paní A. M., státní příslušnicí Kostarické republiky. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobcova žádost podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnuta s tím, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a téhož zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce není závislý na výživě nebo jiné nutné péči manžela matky, ani nenaplnuje další podmínky ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Tomuto závěru přisvědčila v odvolacím řízení také žalovaná, která napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve shrnula dosavadní průběh řízení, zrekapitulovala odvolací námitky a citovala relevantní právní úpravu. V rámci vypořádání odvolacích námitek pak konstatovala, že zákon o pobytu cizinců nepřiznává postavení rodinného příslušníka všem osobám, které se považují za rodinu, ani všem rodinným příslušníkům, ale pouze těm, které jsou uvedeny v § 15a tohoto zákona. Podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. a), b) a c) nebyly v dané věci splněny, a to s ohledem na charakter žádosti žalobce, který žádá o sloučení s manželem matky, který je občanem České republiky. Žalobce je ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí starší 21 let, je svobodný a bezdětný, a ostatně ani netvrdil, že by byl rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců. Co se týče podmínek uvedených v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalobce nedoložil žádný doklad, kterým by prokázal jakoukoli závislost na manželovi matky v případě uspokojování svých základních potřeb, přestože byl k doložení tohoto dokladu správním orgánem I. stupně vyzván.
4. Žalovaná uvedla, že nepopírá citovou vazbu žalobce k manželu matky, avšak pro naplnění podmínek uvedených v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je nutné prokázat, že žalobce je závislý na výživě poskytované občanem Evropské unie. Tato skutečnost z doložených dokumentů nevyplývá. Závislostí na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem je nutno rozumět faktický stav závislosti spočívající v tom, že tato osoba není schopna bez materiální pomoci či nutné péče poskytované fakticky občanem Evropské unie nebo jeho manželem uspokojovat své

základní životní potřeby. Jak ale žalobce vypověděl do protokolu, od srpna 2019 pracuje jako recepční na noční směny v hotelu Salvator Boutique, jeho plat činí 100 Kč na hodinu. Je to jeho první zaměstnání, při kterém je běžně v kontaktu s lidmi. Do protokolu o výsledku žalobce dále uvedl, že příznaky sociální fobie již nemá a není omezen v běžném životě. Ambulantně se v České republice léčil tak, že asi 3 - 4x navštívil psychiatricku. Naposledy ji navštívil v roce 2017, kdy mu lékařka předepsala léky, které přestal užívat a nyní žádné léky neužívá. Z tohoto žalobce vyjádření je dle žalované zřejmé, že jeho zdravotní stav není takový, že by byl při uspokojování svých potřeb závislý na péči manžela matky. Žalobce je v produktivním věku, pracuje a za tuto práci má výplatu, jež mu chodí měsíčně na bankovní účet. Stejně tak je naprosto zřejmé, že zde neexistuje ekonomická závislost žalobce na manželovi matky, neboť nebyly doloženy žádné doklady o provedených převodech financí z účtu manžela matky na bankovní účet žalobce. Ten ostatně v průběhu správního řízení žádnou závislost na manželovi matky ani netvrdil, do protokolu pouze dodal, že když mu nestačí výplata, s financemi mu částečně pomáhá matka a manžel matky, ale není to pravidelná pomoc a nestává se to každý měsíc. Ze spisu tedy vyplývá, že žalobce je samostatný, o studium na území České republiky nemá zájem, neboť již pracuje, matce pomáhá finančně s úhradou nájemného, neboť jí přispívá částkou 6000 Kč až 7000 Kč měsíčně. Žalovaná k tomu doplnila, že závislostí cizince v tomto smyslu je nutno rozumět pouze faktický stav, který vznikl vlivem okolností na jeho vůli nezávislých, nikoliv z vůle cizince samotného.

5. K odvolací námitce, v níž žalobce namítl, že k žádosti doložil mnoho lékařských zpráv, které prokazují jeho závislost na rodině a dále to, že má vážné psychické problémy, které ustupují díky pomoci rodiny a dostatečné medikaci, avšak v případě neudělení pobytu a nuceného vycestování se tyto problémy znovu projeví a žalobce se o sebe nebude moci sám postarat a bude ohrožen na svém zdraví i životě, žalovaná uvedla, že žalobce má dle svých slov měsíční výplatu a své matce přispívá peníze na nájem. Co se týká jeho zdravotního stavu, do protokolu o účastnickém výsledku uvedl, že chodí do práce sám bez doprovodu, nakupuje si sám, žádnou pomoc nepotřebuje a léky neužívá. Taktéž manžel matky do protokolu o svědecké výpovědi sdělil, že na území České republiky se žalobce léčil u psychiatricky MUDr. S., návštěvu absolvoval asi 3x - 4x, naposledy ji navštívil před rokem a půl. K nově předložené ambulantní zprávě ze dne 3. 2. 2020 žalovaná uvedla, že ani ta neprokazuje závislost žalobce na manželovi matky, neboť z ní sice vyplývá, že žalobce trpí sociální fobií, nicméně zpráva neobsahuje již žádnou zmínku o tom, do jaké míry tyto zdravotní potíže omezují žalobce v běžném životě, aby bylo možno posoudit, zda je skutečně závislý na péči jiné osoby. Žádné jiné důkazní prostředky k těmto podmínkám v průběhu správního řízení žalobce nepředložil, a to ani v rámci odvolacího řízení.
6. Pro povolení k přechodnému pobytu na území je dle žalované nutné, aby se žalobce nacházel v takové situaci, která mu v podstatě znemožňuje samostatně žít, uspokojovat své potřeby a starat o svou osobu. K takové situaci u žalobce prokazatelně nedošlo, neboť jak on, tak i manžel matky ve svých výpovědích uváděli, že žalobce je na tom zdravotně dobře a má své vlastní finanční prostředky, které mu umožňují zabezpečovat náklady na výživu a bydlení.
7. K odvolací námitce žalobce, kterou bylo poukazováno na nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaná uvedla, že se v otázce přiměřenosti dopadů

rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce plně ztotožňuje s odůvodněním a závěrem správního orgánu I. stupně, neboť taktéž vyhodnotila, že prvostupňové rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Je zřejmé, že z povahy věci (žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie) bylo určitým způsobem do těchto práv zasaženo, v projednávaném případě však nikoliv v rozměru porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobce neuvedl žádné jiné skutečnosti než ty, které uvedl již ve své žádosti a jež byly nezbytné pro posouzení zákonných podmínek pro naplnění ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nenabídl žádné informace či okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené i z důvodu jiného kritéria, než je jeho zdravotní stav. Žalovaná v této souvislosti podotkla, že v daném případě se nejedná o odnětí stávajícího pobytu, ale o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, přičemž odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2020, č. j. 30 A 85/2018, podle něhož „(z) judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve věcech neudělení pobytového oprávnění nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. Zároveň poznamenala, že výčet kritérií obsažených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která je nutno zvažovat při rozhodování o nepřiměřenosti zásahu vydaného rozhodnutí do života cizince, je demonstrativní a je nutno vycházet z toho, jaký je smysl tohoto ustanovení a k čemu slouží – k promítnutí ústavně garantovaného práva na ochranu rodinného života. Právě z tohoto hlediska je třeba přistupovat i k hodnocení možného zásahu plynoucího z neudělení konkrétního pobytového oprávnění. Žalobce je zletilý, je schopen samostatně zabezpečovat své potřeby a je výdělečně činný. Skutečnost, že nespĺňuje zákonná kritéria pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, neznamená, že by nemohl pro pobyt v České republice získat jiné pobytové oprávnění.

8. Žalovaná uzavřela, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a tohoto zákona.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce konstatoval, že správní orgány obou stupňů nezpochybnily skutečnost, že žalobce sdílí společnou domácnost se svoji rodinou, avšak odmítají, že by mohl být rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je naproti tomu přesvědčen, že mu postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie svědčí.
10. Žalobce v prvé řadě vytkl žalované nedostatečně zjištěný skutkový stav, přičemž poukázal na to, že správní orgán prvního stupně i žalovaná vycházely pouze z výsledku a nijak nedbaly lékařské zprávy. Žalobce doložil lékařské zprávy potvrzující jeho zdravotní stav, avšak správní orgány toho nedbaly a naprosto je ignorovaly. Podle § 52 správního řádu správní orgány nejsou vázány důkazními návrhy účastníků řízení pouze tehdy, pokud samy zjistí skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V tomto případě veškeré důkazy poukazovaly na to, že žalobce je rodinným příslušníkem. Jednak zde byla

prohlášení žalobce a byla také provedena pobytová kontrola, která společné soužití rodiny potvrdila. Správní orgán prvního stupně ani žalovaná tak nezjistily veškeré rozhodné skutečnosti, jak bylo jejich povinností.

11. Žalobce dále namítl porušení § 68 odst. 3, resp. § 89 správního řádu, neboť žalovaná se dle jeho názoru náležitě nevypořádala s jeho odvolacími námitkami ohledně nedostatečného zhodnocení zdravotního stavu žalobce, kdy správní orgán prvního stupně lékařské zprávy prakticky ignoroval. Žalovaná pouze ve zkratce zopakovala argumentaci správního orgánu prvního stupně a samostatně se k odvolacím námitkám nijak nevyjádřila.
12. Žalobce dále vznesl námitku přepjatého formalismu, a to primárně ve vztahu k posouzení, zda je či není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a dále též v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí.
13. V další námitce se žalobce ohradil proti nepřiměřenosti rozhodnutí. Uvedl, že nesouhlasí s premisou žalované, že nebyla povinna se přiměřeností rozhodnutí zabývat. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců jasně zakotvuje povinnost zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona a nabízí minimální výčet faktorů, s nimiž se správní orgán musí v meritorním rozhodnutí vypořádat. Nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá rovněž z mezinárodních závazků České republiky, primárně pak z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv. Podmínka, že rozhodnutí musí být přiměřené, dle mínění žalobce vyplývá též z § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgán prvního stupně se ale k přiměřenosti rozhodnutí nevyjádřil vůbec a žalovaná se omezila jen na tvrzení, že nebyla povinna se jí zabývat. Žalobce v této souvislosti uvedl, že je na své rodině naprosto závislý, kdy se o sebe prokazatelně nedokáže postarat. Ve spisovém materiálu je doloženo mnoho lékařských zpráv, které prokazují zdravotní stav žalobce a jeho zcela jednoznačnou závislost na své rodině. Žalobce má vážné psychické problémy, které v současné době ustupují právě díky pomoci rodiny a dostatečné medikaci. Při případném vycestování se tyto problémy znovu projeví, jelikož prarodiče žalobce jsou již v takovém věku, kdy se o žalobce nebudou moci starat. Žalobcovo vycestování není možné; nucený návrat do země původu by ho ohrozil na zdraví a možná i na životě, neboť je z důvodu svého zdravotního stavu při uspokojování svých základních životních potřeb odkázán na pomoc jiných, přičemž tato pomoc pro něj již není v zemi původu zajištěna.
14. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 6/2016 – 81 ze dne 28. 3. 2017 žalobce namítl, že žalovaná i správní orgán prvního stupně pochybily, pokud se nepokusily skutkové okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti a prakticky nehodnotily doložené lékařské zprávy. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016 – 33 ze dne 25. 5. 2016, podle kterého je přiměřenost dopadů rozhodnutí nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům. Možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná však postupovala i v rozporu s těmito požadavky.

15. Závěrem žalobce namítl, že v situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil žalobce buď vyslechnout k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzval k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Protože napadené rozhodnutí v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se nejen o porušení tohoto ustanovení, ale také o porušení § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí s jeho nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a jeho rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné.
16. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že některé námitky byly vzneseny již v průběhu odvolacího řízení a žalovaná se s nimi již vypořádala, přičemž na svém právním názoru setrvává. Co se týče dalších žalobních námitek, žalovaná k nim uvedla, že žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván k prokázání splnění podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tzn. k prokázání své závislosti na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie. Žalobce však v průběhu správního řízení nedoložil žádný doklad, kterým by prokázal jakoukoli závislost na manželovi matky v případě uspokojování svých základních potřeb. Z vyjádření žalobce zachyceného v protokolu o jeho výslechu je zřejmé, že zdravotní stav žalobce není takový, že by byl při uspokojování svých potřeb závislý na péči manžela matky. Stejně tak je zřejmé, že zde neexistuje ekonomická závislost žalobce na manželovi matky, neboť nebyly doloženy žádné doklady o provedených převodech financí z účtu manžela matky na bankovní účet žalobce. Ostatně, žalobce v průběhu správního řízení žádnou závislost na manželovi matky ani netvrdil, do protokolu pouze dodal, že když mu nestačí výplata, s financemi mu částečně pomáhá matka a manžel matky, ale není to pravidelná pomoc a nestává se to každý měsíc. Naopak, jak ze spisu vyplývá, žalobce je samostatný, o studium na území České republiky nemá zájem, neboť pracuje a matce pomáhá finančně s úhradou nájemného.
17. Co se týče zdravotního stavu žalobce, do protokolu o účastnickém výslechu sám uvedl, že chodí do práce bez doprovodu, nakupuje si sám, žádnou pomoc nepotřebuje a léky neužívá. Ani ambulantní zpráva ze dne 3. 2. 2020 neprokazuje jeho závislost na manželovi matky, neboť z ní sice vyplývá, že žalobce trpí sociální fobií, nicméně zpráva neobsahuje již žádnou zmínku o tom, do jaké míry tyto zdravotní potíže omezují žalobce v běžném životě, aby bylo možno posoudit, zda je skutečně závislý na péči jiné osoby. Žádné jiné důkazní prostředky k těmto okolnostem žalobce v průběhu správního řízení nepředložil.
18. Žalovaná dále uvedla, že z ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců plyne, že pro povolení k přechodnému pobytu na území je nutné, aby se žalobce nacházel v takové situaci, která mu v podstatě znemožňuje samostatně žít a uspokojovat své potřeby a starat o svou osobu. K takové situaci u žalobce prokazatelně nedošlo. Při rozhodování o žádosti správní orgán I. stupně nepochybil, nepostupoval nepovoleně formalisticky a nedošlo ani k porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

19. Žalovaná konstatovala, že v napadeném rozhodnutí zhodnotila, že prvostupňové rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Je zřejmé, že z povahy věci (žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie) bylo určitým způsobem do těchto práv zasaženo, nikoliv však v rozměru porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobce neuvedl žádné jiné skutečnosti než ty, které uvedl již ve své žádosti a jež byly nezbytné pro posouzení zákonných podmínek pro naplnění ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nenabídl žádné informace či okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené i z důvodu jiného kritéria, než je jeho zdravotní stav.
20. Žalovaná uzavřela, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy.
21. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
22. Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném k datu podání žalobcovy žádosti) na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.
23. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předeek anebo potomek nebo předeek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
24. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
25. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
26. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

27. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
28. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
29. Podle § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.
30. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost z logiky věci předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných.
32. Za nesrozumitelné soudy považují rozhodnutí správního orgánu například tehdy, jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, nebo je-li výrok rozhodnutí v rozporu s odůvodněním. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tato musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů přitom nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené

námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45. Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž je třeba vzít v potaz i to, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

33. Zároveň je nutno vzít v potaz, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Ani absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
34. Žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem popsala skutková zjištění, ze kterých při rozhodování o odvolání vycházela, přdestřela, z jakých právních předpisů a judikатурních východisek vycházela a podrobně vylicila úvahy, které ji v posuzované věci vedly k závěru, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V potřebném rozsahu také uvedla, jak hodnotila provedené důkazy a vypořádala se se všemi základními odvolacími námitkami, a to včetně námítky vztahující se k (ne)přiměřenosti rozhodnutí. Závěry žalované jsou dle náhledu soudu zcela jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti o tom, jakými úvahami byl správní orgán ve svém rozhodování veden. Jinými slovy řečeno, žalovaná přesvědčivě zdůvodnila závěry, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí prezentovala, přičemž toto zdůvodnění poskytuje náležitou oporu výroku rozhodnutí. K tomu je třeba dodat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti (§ 68 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu).
35. Námitka, v níž žalobce vytýká žalované nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná neignorovala žalobcem předložené lékařské zprávy, ale tyto důkazní prostředky vzala při rozhodování ve věci samé v potaz a posoudila je ve vzájemné spojitosti se skutkovými zjištěními, která si opatřila z dalších provedených důkazů (účastnický výslech žalobce, výslech manžela matky aj.). Soud nepřehlédl, že žalobce sice vytýká žalované nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, jádrem jeho argumentace spojené s touto námitkou je však nesouhlas se způsobem, jakým žalovaná hodnotila provedené důkazy. Žalobce neuvedl, v jakém směru je podle něj nutné neúplně zjištěný skutkový stav doplnit, tj. jaké další rozhodné skutečnosti bylo třeba zjistit, a stejně tak neoznačil žádné další důkazní prostředky, s jejich pomocí by skutkový stav věci mohl být řádně zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Z jeho žalobních

tvrzení tedy není patrné, čím a v jakém směru by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění namítá, dále doplňován.

36. Se způsobem, jakým žalovaná vyhodnotila lékařské zprávy, které jí žalobce v průběhu řízení předložil, se soud zcela ztotožňuje. Dvě lékařské zprávy z roku 2017 již s ohledem na datum jejich vydání zjevně nezachycují aktuální zdravotní stav žalobce ke dni vydání prvostupňového (a tím méně napadeného) rozhodnutí. Žalovaná při posouzení zdravotního stavu žalobce oprávněně vyšla z výpovědi samotného žalobce, z níž vyplynulo, že se po zdravotní stránce cítí lépe a v běžném životě již není nijak omezen. Pracuje jako recepční v hotelu, a má tedy vlastní příjem, z něhož přispívá na chod domácnosti. Do práce chodí sám bez doprovodu, nakupuje si také sám a žádnou pomoc nepotřebuje. Žalobce v rámci účastnické výpovědi popsal i charakter své psychiatrické léčby v České republice, přičemž uvedl, že se léčil ambulantně, psychiatricku po příjezdu do ČR navštívil asi 3 x – 4x, naposledy v roce 2017, kdy mu doktorka předepsala léky. Ty užíval do října 2017, poté přestal a od té doby již léky neužívá. S ohledem na tato zjištění správní orgán I. stupně a následně i žalovaná právem dovodily, že žalobcův zdravotní stav není takový, že by byl při uspokojování svých potřeb závislý na péči manžela matky, a stejně tak zde neexistuje ekonomická závislost žalobce na manželovi matky. Jinak řečeno, žalobce se nenachází v situaci, která by mu znemožňovala samostatně žít, starat se o sebe a uspokojovat své potřeby. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vyjádřila i k nově předložené ambulantní lékařské zprávě MUDr. D. S. ze dne 3. 2. 2020, k níž uvedla, že ani ta neprokazuje závislost žalobce na manželovi matky, neboť je v ní sice uvedeno, že žalobce trpí sociální fobií, nicméně zpráva neobsahuje již žádnou zmínku o tom, do jaké míry tyto zdravotní potíže omezují žalobce v běžném životě, aby bylo možno posoudit, zda je skutečně závislý na péči jiné osoby. Soud k tomu dodává, že ambulantní lékařskou zprávu MUDr. D. S. ze dne 3. 2. 2020 považuje za krajně nevěrohodnou, neboť obsahuje řadu údajů, které jsou v přímém rozporu s tím, co ohledně svého zdravotního stavu vypověděl sám žalobce při účastnickém výslechu konaném na konci září roku 2019. Za intenzivní psychiatrickou léčbu zmiňovanou ve zprávě lze jen stěží označit pouhé tři nebo čtyři ambulantní návštěvy žalobce u lékařky v roce 2017, a stejně tak krátkodobé užívání předepsaných léků žalobcem v roce 2017 není soustavnou psychofarmakoterapií, o níž se ve spojitosti se žalobcem píše v lékařské zprávě ze dne 3. 2. 2020. Zpráva též zmiňuje (bez jakékoliv bližší specifikace) projevy těžké posttraumatické stresové poruchy a sociální fobie u žalobce, přestože ten se v rámci své účastnické výpovědi o žádných takových zdravotních problémech ani náznakem nezmínil.
37. Soud s přihlédnutím k výše uvedenému konstatuje, že žalovaná se v dostatečném rozsahu zabývala odvolacími námitkami, jimiž žalobce brojil proti nesprávnému a nedostatečnému zhodnocení jeho zdravotního stavu, a s těmito námitkami se vypořádala s odkazem na relevantní zjištění plynoucí z provedených důkazů. Tvrzení žalobce, že žalovaná pouze ve zkratce zopakovala argumentaci správního orgánu I. stupně a samostatně se k jeho odvolacím námitkám nijak nevyjádřila, se tedy nezakládá na pravdě.
38. Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že veškeré důkazy poukazovaly na to, že je rodinným příslušníkem (míněno nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců). U žalobce přicházela v úvahu jediné možnost, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm.

d) zákona o pobytu cizinců, důkazy provedenými v řízení před správním orgánem však nebylo prokázáno, že by tuto kvalifikaci naplňoval. Žalobce je sice potomkem (synem) manželky občana Evropské Unie, resp. státního občana České republiky pana D. G., nejedná se však o osobu, která by byla z důvodu uspokojování svých základních potřeb *závislá na výživě nebo jiné nutné péči* poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem. Takovou závislost ze strany žalobce neprokázaly předložené lékařské zprávy, jeho účastnická výpověď, ba ani provedená pobytová kontrola. Zpráva cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019 o provedené pobytové kontrole vypovídá pouze o tom, že při pobytové kontrole provedené 18. 6. 2019 byl v bytě na adrese žalobcova bydliště zastihl policejní hlídkou pouze jeho bratr. Při pobytové kontrole provedené den poté hlídka policie zastihla v bytě žalobcovu matku a také manžela matky, kteří policistům sdělili, že v bytě s nimi žijí ještě tři děti. Vybavení bytu podle policistů odpovídalo společnému soužití více osob a také nájemníci v domě, které hlídka vytěžila, uvedli, že zde prověřované osoby pravidelně vídají. Zpráva cizinecké policie ze dne 20. 6. 2019 tedy potvrdila společné soužití žalobce s jeho sourozenci, matkou a manželem matky v jedné domácnosti, nelze z ní však čerpat žádná zjištění ohledně schopnosti žalobce sám uspokojovat své základní potřeby či jeho závislosti na výživě nebo jiné nutné péči poskytované manželem matky.

39. Na právní kvalifikaci postavení žalobce provedené správními orgány obou stupňů, která plně koresponduje dikci zákona a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu, soud nespatřuje nic přepjatě formalistického. Za projev přepjatého formalismu nelze považovat bezvadná rozhodnutí správních orgánů, která byla vydána v souladu se zákonem a jejichž jedinou (ryze subjektivní) vadou je to, že žalobce se s jejich výrokem neztotožňuje.
40. Opodstatněné nejsou ani námitky, v nichž žalobce argumentuje nepřiměřeností rozhodnutí správního orgánu. V rámci vypořádání těchto námitek soud předně uvádí, že žalovaná má pravdu v tom, že zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Ustanovení § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců tuto povinnost spojuje výlučně s rozhodnutím vydaným podle § 87e odst. 1 písm. a téhož zákona, tedy s rozhodnutím o zamítnutí žádosti vydaným v případě, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jehož se žalobce v této souvislosti dovolává, obsahuje toliko demonstrativní výčet kritérií, které má správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlednit, samo o sobě však nestanoví, ve kterých případech má k tomuto posuzování přiměřenosti dojít. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, *„na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. (...) Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit.“* Soud k

tomu dodává, že povinností správního orgánu není zabývat se v rozhodnutí veškerými kritérii zakotvenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, jak se mylně domnívá žalobce. V tomto směru lze pro stručnost odkázat na rozsudek ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(u)stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí (...).“

41. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí otázkou přiměřenosti jeho dopadů zabývala, přestože tato povinnost pro ni neplyne přímo ze zákona. Učinila tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39 nebo ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30), podle níž i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, nelze s ohledem na závazky plynoucí z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života rezignovat ani v těchto případech, byť na něj nejsou kladeny tak vysoké nároky, jako je tomu např. u rozhodnutí o správním vyhoštění. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí se žalovaná zabývala na stranách 11 – 13 napadeného rozhodnutí. Žalobcovy námitky, že se žalovaná omezila jen na tvrzení, že nebyla povinna se přiměřeností rozhodnutí zabývat, a že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, vyvolávají důvodné pochybnosti o tom, zda se vůbec žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí podrobně seznámil.
42. Žalovaná má pravdu v tom, že na nepřiměřenost dopadů rozhodnutí žalobce v průběhu správního řízení usuzoval v podstatě ze stejných důvodů, z nichž dovozoval své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Opětovně totiž poukazoval na svou závislost na rodině plynoucí z jeho vážných psychických problémů, pro které se o sebe „prokazatelně“ nedokáže postarat, a je tak při uspokojování svých základních životních potřeb odkázán na pomoc jiných. Dokladem toho má dle žalobce být „mnoho lékařských zpráv, které jednoznačně prokazují zdravotní stav žalobce a zcela jednoznačnou závislost na své rodině.“ Těmito jeho tvrzeními se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala i při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí a zcela oprávněně je neshledala důvodnými. Soud tedy souhlasí se závěrem žalované, že žalobce (k otázce přiměřenosti rozhodnutí) neuvedl žádné jiné skutečnosti než ty, které uvedl již ve své žádosti a jež byly nezbytné pro posouzení zákonných podmínek pro naplnění ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nenabídl tedy správnímu orgánu žádné informace či okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené i z důvodu jiného kritéria, než je jeho zdravotní stav. K otázce žalobcova zdravotního stavu se žalovaná podrobně vyjádřila již v předchozí části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy s poukazem na zjištění, která čerpala především z účastnické výpovědi samotného žalobce, dovodila, že jeho zdravotní stav není takový, že by byl při uspokojování svých potřeb závislý na péči manžela matky, a stejně tak zde neexistuje ekonomická závislost žalobce na manželovi matky. Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalovaná se přitom zabývala i obsahem tří lékařských zpráv MUDr. D. S., které žalobce předložil v průběhu řízení. Shrnutí žalované, podle něhož se žalobce nenachází v situaci, která by mu znemožňovala samostatně žít, starat se o sebe a

uspokojovat své potřeby, vyvrací důvodnost žalobcova tvrzení o jeho závislosti na své rodině, z něhož žalobce odvíjí i své přesvědčení o nepřiměřenosti rozhodnutí.

43. Soudu není zřejmé, proč se žalobce dovolává rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017 č. j. 57 A 6/2016 – 81, z jehož odůvodnění v žalobě obsáhle cituje. Nosným závěrem plynoucím z tohoto rozsudku je názor jmenovaného soudu o nezbytnosti provedení výsledku účastníka v řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze sice nesouhlasí s tím, že výsledek účastníka - cizince je v řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců důkazem, který musí být vždy obligatorně proveden za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci, důvody tohoto nesouhlasu nicméně není zapotřebí rozvíjet, neboť v projednávané věci byl žalobce vyslechnut jako účastník řízení, a měl tedy možnost i v rámci své účastnické výpovědi vylíčit správnímu orgánu veškeré důvody, které považoval za rozhodné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o jeho žádosti. Neobstojí ani žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016 č. j. 1 Azs 81/2016 – 33. Ten byl totiž vydán ve skutkově naprosto odlišné věci, nehledě k tomu, že žalobce v řízení před správním orgánem nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o jeho žádosti ve vztahu jiným osobám (jeho rodinným příslušníkům) vůbec netvrdil a ani ničím neprokazoval.
44. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v nyní projednávané věci se jedná o řízení zahájené na žádost žalobce, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti neoznačí. Bylo tedy na žalobci, aby konkrétně tvrdil a zároveň nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání zamítavého správního rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33 „tzv. ‚obecný test proporcionality‘ provedl již v legislativním procesu přijímání dotčených ustanovení sám zákonodárce, není třeba po správním orgánu požadovat, aby ve svých rozhodnutích vždy explicitně uváděl, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince neshledal pohledem čl. 8 Úmluvy nepřiměřeným. Z toho nicméně judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila výjimku v případě, kdy cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.“ (podtržení přidáno). Rozsah posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí se tedy v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení samotného cizince. Žalobce mohl a měl taková tvrzení přednést buď v rámci své účastnické výpovědi, nebo je mohl uplatnit v písemném podání adresovaném správnímu orgánu, aniž by vyčkával na výzvu z jeho strany. Pokud tak neučinil, nemůže žalované ani správnímu orgánu I. stupně důvodně vytýkat, že porušily § 3 správního řádu, protože nezjistily v potřebném rozsahu skutkový stav věci.
45. Pouze na okraj soud dodává, že ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti žadatele – cizince o vydání povolení k přechodnému pobytu nijak nesouvisí. Žalobce sice tvrdí opak, v žalobě nicméně neuvedl žádné důvody, o které tento názor opírá.

46. Lze shrnout, že žalovaná ani správní orgán I. stupně nepochybily v závěru, že žalobci nesvědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Tento klíčový závěr byl dle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců dostatečným důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žádné nezákonnosti se žalovaná nedopustila ani při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Těmi tvrzeními, která žalobce v řízení uplatnil a z nichž dovozoval nepřiměřenost dopadů rozhodnutí, se žalovaná zabývala a v napadeném rozhodnutí s odkazem na konkrétní skutková zjištění náležitě zdůvodnila, proč těmto tvrzením nepřisvědčila. Její závěry týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí jsou plně přezkoumatelné a soud nemá, co by jim vytkl.
47. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
48. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 5. dubna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu